Opłata pocztowa uiszczona ryczałtem.

DZIENNIK URZĘDOWY
MINISTERSTWA KOMUNIKACJI.

Nr. 19. Warszawa, 5 kwietnia 1936 r. Rok XVIII

T R E Ś Ć:

SPRAWY OGÓLNE I OSOBOWE.

88.

OBWIESZCZENIE MINISTRA KOMUNIKACJI

z dnia 22 lutego 1936 r.

w sprawie ogłoszenia jednolitego tekstu rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 28 stycznia 1934 r. o zaopatrzeniu emerytalnem i odszkodowaniu za nieszczęśliwe wypadki pracowników przedsiębiorstwa „Polskie Koleje Państwowe".

(Przedruk z Dz. U. R. P. Nr. 20 z dn. 19.III. 1936, poz. 169).

Na podstawie § 3 ust. (2) rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 grudnia 1935 r. o zmianie niektórych przepisów, dotyczących zaopatrzenia emerytalnego i odszkodowania za nieszczęśliwe wypadki pracowników przedsiębiorstwa „Polskie Koleje Państwowe" (Dz. U. R. P. Nr. 95, poz. 594), ogłaszam w załączniku do obwieszczenia niniejszego jednolity tekst rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 28 stycznia 1934 r. o zaopatrzeniu emerytalnem i odszkodowaniu za nieszczęśliwe wypadki pracowników przedsiębiorstwa „Polskie Koleje Państwowe" (Dz. U. R. P. Nr. 9, poz. 74) z uwzględnieniem zmian, wprowadzonych rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 7 grudnia 1935 r. (Dz. U. R. P. Nr. 95, poz. 594).

Tekst ten nie obejmuje § 2 powołanego wyżej rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 grudnia 1935 r., którego brzmienie jest następujące:

„§ 2. Przepis § 2 ust. (3) rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 28 stycznia 1934 r. o zaopatrzeniu emerytalnem i odszkodowaniu za nieszczęśliwe wypadki pracowników przedsiębiorstwa „Polskie Koleje Państwowe" (Dz. U. R. P. Nr. 9, poz. 74) stosuje się również do osób, zwolnionych ze służby przed dniem 1 lutego 1934 r., oraz wdów i sierot po tych osobach. Wynikające stąd uprawnienia służą od pierwszego dnia miesiąca następującego po dniu zgłoszenia i udowodnienia tych okresów, nie wcześniej jednak, jak od pierwszego dnia miesiąca następującego po dniu wejścia w życie rozporządzenia niniejszego".

Podany w załączniku tekst rozporządzenia Rady Ministrów obowiązuje od dnia 30 grudnia 1935 r.

Minister Komunikacji: *Ulrych*

Załącznik do obw. Ministra Komunikacji z dnia 22 lutego 1936 r. (poz. 169)

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 28 stycznia 1934 r.

o zaopatrzeniu emerytalnem i odszkodowaniu za nieszczęśliwe wypadki pracowników przedsiębiorstwa „Polskie Koleje Państwowe".

Na podstawie art. 25 i 26 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24 września 1926 r. o utworzeniu przedsiębiorstwa „Polskie Koleje Państwowe" (Dz. U. R. P. z 1930 r. Nr. 89, poz. 705), w brzmieniu zmienionem art. 11 ustawy z dnia 18 marca 1932 r. o zmianie niektórych przepisów, dotyczących zaopatrzenia emerytalnego funkcjonarjuszów państwowych i zawodowych wojskowych (Dz. U. R. P. Nr. 26, poz. 239) zarządza się co następuje:

Rozdział I.

Postanowienia ogólne.

§ 1.

(1) Pracownicy przedsiębiorstwa „Polskie Koleje Państwowe", nazywanego w dalszym ciągu rozporządzenia niniejszego „P. K. P.", etatowi, stali i praktykanci, jako też pozostałe po nich wdowy i sieroty, mają prawo do zaopatrzeń według zasad określonych rozporządzeniem niniejszem.

(2) W postanowieniach wspólnych dla wszystkich kategoryj pracowników, nazywa się w dalszym ciągu rozporządzenia niniejszego pracowników etatowych, pracowników stałych i praktykantów — pracownikami.

(3) Emerytem w rozumieniu rozporządzenia niniejszego jest były pracownik, który przez rozwiązanie stosunku służbowego nabył prawo do zaopatrzenia emerytalnego.

Wysługa emerytalna.

§ 2.

(1) Do wysługi emerytalnej zalicza się bez opłaty następujące okresy:

1) służba na P. K. P. od dnia uzyskania charakteru pracownika etatowego lub stałego, oraz okresy płatnej służby przygotowawczej praktykanta;

2) służby czynnej w wojsku polskiem;

3) służby odbytej w formacjach lub organizacjach wojskowych, uznanych przez Państwo jako polskie.

(2) Pracownikom, wymienionym w § 1 ust. (1), którzy ze służby cywilnej państwowej lub zawodowej wojskowej, lub też ze służby w państwowem przedsiębiorstwie „Polska Poczta, Telegraf i Telefon", przeszli bezpośrednio do służby na P. K. P., zalicza się do wysługi emerytalnej okresy, zaliczalne do wysługi emerytalnej w służbie poprzedniej. Postanowienie to nie ogranicza przepisów o przekazywaniu składek za funkcjonarjuszów państwowych i zawodowych wojskowych.

(3) Okresy czynnej działalności, zmierzającej do odzyskania niepodległości Państwa Polskiego, oraz okres odbywania kar, orzeczonych przez władze byłych państw zaborczych za taką działalność, zalicza się do wysługi emerytalnej na warunkach i w trybie ustanowionym dla funkcjonarjuszów państwowych.

(4) Pracownikowi przysługuje w ciągu 2 lat, odchwili uzyskania charakteru pracownika etatowego lub stałego, prawo żądania zaliczenia do wysługi emerytalnej za opłatą niepoliczalnych do wysługi emerytalnej w Państwie Polskiem następujących okresów:

1) służby państwowej;

2) służby w samorządzie terytorjalnym;

3) służby kolejowej zarówno państwowej jak i prywatnej;

4) studjów na jednym z wydziałów uniwersytetu, lub w równorzędnym zakładzie naukowym, lecz tylko w przypadkach całkowitego zakończenia studjów przepisanemi egzaminami jednak w ilości nie większej niż 4 lata.

(5) Należność za zaliczenie okresów wymienionych w ust. (4) wynosi 8% uposażenia zasadniczego, pobieranego w miesiącu zgłoszenia odpowiedniego żądania, za cały okres podlegający zaliczeniu, wraz z odsetkami składanemi. Odsetki te oblicza się w stosunku miesięcznym według miesięcznej stopy 0,5%, za okres podlegający zaliczeniu, w stosunku zaś rocznym według rocznej stopy 6% za resztę okresu wysługi emerytalnej, osiągniętej na podstawie tego zaliczenia w dniu formalnego dokonania zaliczenia. Jeżeli okres podlegający zaliczeniu leży między poszczególnemi okresami zaliczonemi już do wysługi emerytalnej, odsetki w stosunku rocznym oblicza się od pierwszego dnia następującego po ostatnim dniu okresu, podlegającego zaliczeniu. Przy obliczaniu procentów składanych w stosunku miesięcznym nie uwzględnia się ułamków miesiąca, przy obliczaniu zaś procentów składanych w stosunku rocznym nie uwzględnia się ułamków roku (§ 47).

(6) Do wysługi emerytalnej nie zalicza się okresu zawieszenia w służbie za który pracownik nie otrzymuje uposażenia, ani też okresu bezpłatnego urlopu z wyjątkiem okresu urlopu, otrzymanego na czas sprawowania przez pracownika mandatu do jednej z izb ustawodawczych, który zalicza się do wysługi emerytalnej za opłatą. Należność za to zaliczenie wynosi 8% uposażenia zasadniczego, pobieranego w ostatnim miesiącu przed urlopem za cały okres podlegający zaliczeniu.

(7) Pracownik, który w chwili rozwiązania stosunku służbowego nie spłacił całej należności za zaliczenie okresów wymienionych w ust. (4) i (6), tudzież wdowa i sieroty po takim pracowniku, korzystają z zaliczenia okresów, odpowiadających uiszczonej części należności. Jeśli pracownik (woda i sieroty) nie nabył pra-

wa do zaopatrzenia — zwraca się wpłaconą sumę.

(8) Pracownikowi, który przed spłaceniem całej należności zrzeknie się zaliczenia, zwraca się wpłaconą sumę.

(9) Zrzeczenie się przez pracownika zaliczenia za opłatą pewnego okresu do wysługi emerytalnej przed wpłaceniem całej należności za to zaliczenie, pociąga za sobą utratę prawa do ponownego żądania zaliczenia za opłatą tego samego okresu w całości lub w części.

(10) W razie przyjęca na służbę emeryta kolejowego lub państwowego, mającego prawo do pobierania zaopatrzenia emerytalnego i objęcia go na podstawie § 1 rozporządzeniem niniejszem, zalicza się bez opłaty do jego wysługi emerytalnej cały okres, który stanowił podstawę wymiaru zaopatrzenia (§ 15 p. 6)).

(11) Dany okres czasu może być tylko raz zaliczony do wysługi emerytalnej. Jeżeliby pracownikowi (wdowie) służyło na podstawie rozporządzenia niniejszego z dwu lub więcej tytułów prawo do zaliczenia jednego i tego samego okresu, zaliczenie następuje z tego tytułu, jaki wskaże uprawniony.

(12) W razie przyjęcia do służby i objęcia na podstawie § 1 niniejszem rozporządzeniem byłych pracowników kolejowych, zalicza się do ich wysługi emerytalnej okres służby, policzalny poprzednio do wysługi emerytalnej, po uprzednim zwrocie sumy, otrzymanej tytułem jednorazowej odprawy.

Prawo wyboru zaopatrzeń.

§ 3.

(1) Z funduszów państwowych można pobierać tylko jedno zaopatrzenie. Jeżeli uprawnionemu służyło prawo do dwu lub więcej zaopatrzeń, wypłacanych z funduszów państwowych, ma on prawo wyboru.

(2) Powyższe prawo wyboru zaopatrzeń realizuje uprawniony w formie zrzeczenia się prawa do pozostałych zaopatrzeń (§ 16 ust. (1) p. 5), § 25 ust. (1) p. 4) i § 34 ust. (1) p. 4)).

(3) Wyjątek stanowią odszkodowania, przyznane na podstawie rozporządzenia niniejszego (§ 41, 42 i 43) , oraz zaopatrzenia, przyznane na podstawie innych przepisów, które nie wyłączają możności jednoczesnego pobierania innego zaopatrzenia z fuduszów państwowych.

Właściwość władz.

§ 4.

Właściwość władz, powołanych do wydawania orzeczeń i zarządzeń, wynikających z rozporządzenia niniejszego, określają przepisy organizacyjne.

Wypłata zopatrzeń i odszkodowań.

§ 5.

(1) Zaopatrzenia i odszkodowania, należne na podstawie rozporządzenia niniejszego, wypłaca się w terminach, ustanowionych do wypłaty uposażenia zasadniczego pracowników etatowych.

(2) Roszczenia uprawnionych osób wynikające z tytułu zaopatrzeń i odszkodowań za nieszczęśliwe wypadki przedawniają się po upływie trzech lat od dnia powstania tytułu prawnego, wynikające zaś z tytułu innych należności, określonych na podstawie rozporządzenia niniejszego, z wyjątkiem określonych w § 17 ust. (4) — po upływie trzech miesięcy od dnia powstania tytułu prawnego.

(3) Bieg przedawnienia przerywa się przez każdą czynność, przedsięwziętą przez uprawnioną osobę u właściwej władzy, w celu ustalenia lub dochodzenia wierzytelności.

Zmiany wysokości przyznanych zaopatrzeń.

§ 6.

Zmiany kwot uposażenia zasadniczego pracowników P. K. P., będą stosowane do zaopatrzeń wypłacanych na podstawie rozporządzenia niniejszego. Natomiast wszelkie zmiany co do zaszeregowania pracowników P. K. P. do grup uposażenia (kategoryj płac) nie dotyczą zaopatrzeń, do których powstało prawo przed terminem wprowadzenia tych zmian.

Potrącenia.

§ 7.

(1) Ze świadczeń, wypłacanych na podstawie rozporządzenia niniejszego, mogą być dokonywane potrącenia na podstawie:

1) postanowień ustaw;

2) tytułów egzekucji sądowej, zaopatrzonych klauzulą wykonalności;

3) zarządzeń władz administracyjnych lub władz P. K. P.

(2) Na podstawie zarządzeń administracyjnych potrącenia mogą być dokonywane jedynie w celu zaspokojenia roszczeń Skarbu Państwa z tytułu należności i danin albo roszczeń P. K. P. z tytułu stosunku służbowego lub odpowiedzialności materjalnej pracowników za szkody wynikłe z ich winy i w związku z ich czynnościami służbowemi, oraz w celu wykonania orzeczenia dyscyplinarnego, skazującego na grzywnę.

(3) Przy pociąganiu do odpowiedzialności materjalnej emerytów za szkody, wynikłe z ich winy przed rozwiązaniem stosunku służbowego w związku z ich czynnościami służbowemi, stosuje się odpowiednie postanowienia § 38 i 39 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 1 stycznia 1934 r .o stosunku służbowym pracowników przedsiębiorstwa „Polskie Koleje Państwowe" (Dz. U. R. P. Nr. 4, poz. 23).

(4) Roszczeniom Skarbu Państwa, tudzież roszczeniom P. K. P. służy, bez względu na czas ich powstania, pierwszeństwo zaspokojenia przed innemi roszczeniami. Wyjątek stanowią roszczenia o alimenty, które winny być trakto-

wane narówni z roszczeniami Skarbu Państwa i roszczeniami P. K. P.

(5) Co do dopuszczalności i wysokości potrąceń należy stosować przepisy, dotyczące egzekucji sądowej i administracyjnej. Nie dotyczy to takich należności, które mogą być potrącane z uposażenia pracowników w całości, niezależnie od potrąceń z innych tytułów. Należności takie potrąca się z zaopatrzeń i odpraw, niezależnie od potrąceń z innych tytułów, w ratach miesięcznych, do wysokości 1/5 zaopatrzenia albo 2/5 odprawy.

(6) Sumy, należne tytułem pośmiertnego lub zwrotu kosztów pogrzebu (§ 40) oraz tytułem zwrotu kosztów przesiedlenia (§ 39), nie ulegają żadnemu potrąceniu.

(7) Odstępowanie, pod jakimkolwiek tytułem, prawa do zaopatrzeń lub innych świadczeń, należnych na podstawie rozporządzenia niniejszego, jest niedozwolone. Każda przeciwna temu umowa jest nieważna.

Odpowiedzialność dyscyplinarna.

§ 8.

(1) Emeryt podlega, niezależnie od odpowiedzialności sądowo-karnej, również odpowiedzialności dyscyplinarnej spowodu:

1) występku służbowego, którego dopuścił się w czasie pełnienia służby lub w stanie nieczynnym;

2) naruszenia tajemnicy służbowej po rozwiązaniu stosunku służbowego;

3) podstępnego uzyskania zaopatrzenia lub uzyskania wyższego wymiaru zaopatrzenia emerytalnego, aniżeli należne na podstawie rozporządzenia niniejszego;

4) działalności w byłych państwach zaborczych na szkodę interesów Narodu Polskiego.

(2) Na emeryta mogą być nałożone następujące kary dyscyplinarne:

1) grzywna do wysokości 10% należnego za miesiąc zaopatrzenia emerytalnego na przeciąg czasu najwyżej do 1 roku;

2) zmniejszenie zaopatrzenia emerytalnego najwyżej do 50% na przeciąg czasu do lat 5;

3) stałe zmniejszenie zaopatrzenia emerytalnego najwyżej do 50%;

4) pozbawienie prawa do zaopatrzenia emerytalnego.

(3) Jeżeli emeryta uniewinniono we wznowionem postępowaniu dyscyplinarnem, służy mu prawo do zaopatrzenia emerytalnego, utraconego wskutek kary dyscyplinarnej. Wdowie i sierotom po takim emerycie służy prawo do zaopatrzenia wdowiego i sierocego, utraconego wskutek kary dyscyplinarnej, orzeczonej na emeryta.

(4) Przy kwalifikowaniu występku służbowego, ustalaniu właściwości komisyj dyscyplinarnych, powołanych do nakładania kar, tudzież przy postępowaniu dyscyplinarnem stosuje się postanowienia, dotyczące pracowników P.K.P., podlegających orzecznictwu dyscyplinarnemu przed komisjami dyscyplinarnemi.

Odwołanie.

§ 9.

(1)Przeciw orzeczeniom i zarządzeniom, wydanym w sprawach unormowanych rozporządzeniem niniejszem, służy prawo odwołania w terminie czternastodniowym, w normalnym toku instancyj.

(2) Bieg terminu rozpoczyna się z dniem następującym po dniu doręczenia orzeczenia.

(3) Jeżeli koniec terminu przypada na niedzielę lub święto ustawowe, to termin upływa następnego dnia powszedniego. Termin uważa się za dotrzymany, jeżeli przed jego upływem odwołanie wysłano pocztą.

Rozdział II.

1. ZAOPATRZENIA EMERYTALNE.

Prawo do zaopatrzenia emerytalnego.

§ 10.

(1) Prawo do zaopatrzenia emerytalnego nabywa pracownik przez rozwiązanie stosunku służbowego, jeżeli osiągnął co najmniej 15 lat wysługi emerytalnej. Pracownik nie nabywa tego prawa, jeżeli stosunek służbowy rozwiązano przez wydalenie albo dobrowolne wystąpienie ze służby, tudzież w razie rozwiązania stosunku służbowego wskutek samowolnej nieobecności na służbie.

(2) Pracownik, mający 5 lat wysługi emerytalnej, nabywa prawo do zaopatrzenia emerytalnego przez rozwiązanie stosunku służbowego spowodu trwałej fizycznej lub umysłowej niezdolności do pełnienia obowiązków służbowych, spowodowanej kalectwem albo chorobą, nabytą bez własnej winy po wstąpieniu do służby.

(3) Pracownik, nie mający 5 lat wysługi emerytalnej, nabywa prawo do zaopatrzenia emerytalnego przez rozwiązanie stosunku służbowego, spowodowane trwałą fizyczną lub umysłową niezdolnością do pełnienia obowiązków służbowych, powstałą skutkiem nieszczęśliwego wypadku spowodu służby. Pracownik nie nabywa prawa do zaopatrzenia emerytalnego, jeżeli nieszczęśliwy wypadek, który uczynił go niezdolnym do pełnienia obowiązków służbowych, spowodował działaniem umyślnem, stwierdzonem w drodze sądowo-lekarskiej.

(4) Pracownikowi, z którym po osiągnięciu co najmniej piętnastoletniej wysługi emerytalnej rozwiązany zostanie stosunek służbowy spowodu trwałej fizycznej lub umysłowej niezdolności do pełnienia obowiązków służbowych, nie spowodowanej nieszczęśliwym wypadkiem, uprawniającej do odszkodowania z mocy § 41, dolicza się 10 lat do okresu wysługi emerytalnej, osiągniętej na podstawie rozporządzenia niniejszego, jeżeli pracownik ten utracił bez własnego przyczynienia się co najmniej 95% zdolności do zarobkowania.

(5) Przy obliczaniu piętnastoletniej albo pięcioletniej wysługi emerytalnej nie uwzględnia się postanowień § 12 ust. (3).

(6) Postanowienia ust. (1), (2), (4) i (5) stosuje się również do pracownika, z którym po powrocie ze służby wojskowej rozwiązano stosunek służbowy spowodu trwałej fizycznej lub umysłowej niezdolności do pełnienia obowiązków służbowych, nabytej bez własnej winy po wstąpieniu do służby wojskowej.

(7) Pracownik, zwolniony ze służby na podstawie prawomocnego orzeczenia dyscyplinarnego, nabywa prawo do zaopatrzenia emerytalnego tylko wówczas, gdy posiada co najmniej 15 lat wysługi emerytalnej.

(8) Były pracownik, którego wydalono ze służby wskutek prawomocnego orzeczenia dyscyplinarnego, albo też wskutek skazania prawomocnym wyrokiem sądu karnego na dodatkową karę utraty praw publicznych, nabywa prawo do zapatrzenia emerytalnego (ust. (1)) w razie:

1) darowania mu skutków skazania albo ukarania dyscyplinarnego (§ 13 ust. (2));

2) wydania orzeczenia dyscyplinarnego we wznowionem postępowaniu dyscyplinarnem (zmiany orzeczenia dyscyplinarnego w trybie nadzoru przez zwierzchnika wyższego), opiewającego na karę zwolnienia ze służby.

(9) Były emeryt, który na podstawie § 15 p. 3) lub 4) utracił prawo do zaopatrzenia emerytalnego, odzyskuje to prawo w razie:

1) darowania mu skutków skazania albo ukarania dyscyplinarnego (§ 13 ust. (2));

2) wydania orzeczenia dyscyplinarnego we wznowionem postępowaniu dyscyplinarnem, opiewającego na karę niższą albo uwalniającego od winy (§ 13 ust. (2)).

Podstawa wymiaru zaopatrzenia emerytalnego.

§ 11.

(1) Dla ustalenia podstawy wymiaru zaopatrzenia emerytalnego przyjmuje się uposażenie zasadnicze, należne w ostatnim miesiącu przed rozwiązaniem stosunku służbowego, oraz ustalony okres wysługi emerytalnej.

(2) Dla ustalenia podstawy wymiaru zaopatrzenia emerytalnego dla pracowników, obywateli polskich, zatrudnionych na obszarze Wolnego Miasta Gdańska, przyjmuje się uposażenie zasadnicze, jakie dany pracownik pobierałby, gdyby był zatrudniony na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej.

(3)W razie nabycia prawa do zaopatrzenia emerytalnego w przypadkach, przewidzianych w § 10 ust. (3), przez praktykanta przyjętego do bezpłatnej służby przygotowawczej, przyjmuje się dla ustalenia podstawy wymiaru zaopatrzenia emerytalnego uposażenie zasadnicze, należne pracownikowi P. K. P. w najniższej grupie uposażenia.

Wymiar zaopatrzenia emerytalnego.

§ 12.

(1) Za okres 15 lat wysługi emerytalnej zaopatrzenie emerytalne wynosi 40% sumy, przyjętej dla ustalenia podstawy wymiaru (§ 11). Za każdy następny rok wysługi wzrasta zaopatrzenie:

1) u pracownika etatowego i praktykanta o 3% sumy, przyjętej dla ustalenia podstawy wymiaru, tak, że po osiągnięciu 35 lat lub więcej wysługi emerytalnej, wynosi ono 100% tej sumy (całkowite zaopatrzenie emerytalne);

2) u pracownika stałego o 2,4% sumy, przyjętej dla ustalenia podstawy wymiaru, tak, że po osiągnięciu 40 lat lub więcej wysługi emerytalnej, wynosi ono 100% tej sumy (całkowite zaopatrzenie emerytalne).

(2) W razie nabycia prawa do zaopatrzenia emerytalnego przed osiągnięciem 15 lat wysługi emerytalnej (§ 10 ust. (2) i (3)), zaopatrzenie wynosi za okres wysługi do lat 10 włącznie 30% sumy, przyjętej dla ustalenia podstawy wymiaru (§ 11); za każdy następny rok wysługi do 15 lat włącznie wzrasta o 2% tej sumy.

(3) Ułamki roku, wynoszące więcej niż 6 miesięcy, liczy się przy wymiarze zaopatrzenia emerytalnego jako cały rok, wynoszące zaś 6 miesięcy lub mniej odrzuca się.

(4) Każdy rok służby pracowników, zajętych stale na parowozie (wagonie motorowym lub elektrowozie), oraz pracowników w służbie konduktorskiej, zajętych stale przy obsłudze pociągów, liczy się przy wymiarze zaopatrzenia jako 14 miesięcy.

(5) Okres wojskowej służby polskiej od dnia rozpoczęcia działań wojennych do dnia podpisania traktatu pokoju liczy się przy wymiarze zaopatrzenia podwójnie. Również podwójnie liczy się przy wymiarze zaopatrzenia okres służby kolejowej polskiej oraz innej polskiej służby cywilnej państwowej, odbytej na terenie operacyjnym, podległym dowództwu armji, od dnia rozpoczęcia działań wojennych do dnia podpisania traktatu pokoju.

(6) Wysokość zaopatrzenia emerytalnego, do którego powstało prawo przez rozwiązanie stosunku służbowego na podstawie orzeczenia dyscyplinarnego, jak również wysokość zaopatrzenia emeryta, ukaranego prawomocnem orzeczeniem dyscyplinarnem orzekającem zmniejszenie zaopatrzenia, zmniejsza się stosownie do brzmienia orzeczenia dyscyplinarnego.

(7) Okresy służby, zaliczone do wysługi emerytalnej na podstawie ust. (4) i (5), mają wpływ nietylko na wymiar, ale też i na nabycie prawa do zaopatrzenia emerytalnego.

(8) Przy zaliczaniu służby na podstawie § 2 ust. (4) i § 46 ust. (3) liczy się tylko okresy rzeczywistej służby.

(9) Jeżeli emeryt rości sobie prawo do zaopatrzenia emerytalnego w wyższym wymiarze, aniżeli wypada z danych zawartych w jego aktach osobistych, powinien udowodnić swe rosz-

czenia dokumentami. Wyższe zaopatrzenie otrzymuje emeryt od dnia pierwszego następującego miesiąca po udowodnieniu tego roszczenia.

Termin początkowy korzystania z praw do zaopatrzenia emerytalnego.

§ 13.

(1) Prawo pobierania zaopatrzenia emerytalnego nabywa uprawniony od dnia następującego po rozwiązaniu stosunku służbowego.

(2) W przypadkach określonych w § 10 ust. (8) i (9) prawo pobierania zaopatrzenia emerytalnego uprawniony nabywa, względnie odzyskuje od pierwszego dnia miesiąca następującego po dniu darowania skutków skazania, albo dyscyplinarnego ukarania, albo też wydania orzeczenia dyscyplinarnego we wznowionem postępowaniu dyscyplinarnem.

Poddawanie emerytów oględzinom lekarskim oraz powoływanie ich na służbę.

§ 14.

(1) Właściwa władza może poddawać oględzinom lekarskim emeryta, który nabył prawo do zaopatrzenia emerytalnego przez rozwiązanie stosunku służbowego z powodów wymienionych w § 10 ust. (2), (3) i (6), a który nie ukończył jeszcze 60 lat. W razie stwierdzenia, że emeryt odzyskał zdolność do pełnienia obowiązków służbowych, właściwa władza może powołać go na służbę z uposażeniem, odpowiadającem conajmniej ostatnio pobieranemu przez emeryta uposażeniu w służbie czynnej. W razie ponownego rozwiązania stosunku służbowego, pracownik nie może otrzymać zaopatrzenia emerytalnego niższego od zaopatrzenia, które pobierałby, gdyby nie powołano go na służbę.

(2) Emeryt, który nabył prawo do zaopatrzenia emerytalnego przez rozwiązanie stosunku służbowego z innych powodów niż wymienione w ust. (1), a który nie ukończył jeszcze 60 lat, może być każdej chwili powołany na służbę z uposażeniem, odpowiadającem conajmniej ostatnio pobieranemu przez emeryta uposażeniu w służbie czynnej. W razie ponownego rozwiązania stosunku służbowego, pracownik nie może otrzymać zaopatrzenia emerytalnego niższego od zaopatrzenia, które pobierałby, gdyby nie powołano go na służbę.

(3) Do emerytów, powołanych do służby wojskowej wskutek mobilizacji lub ze względów na bezpieczeństwo Państwa, stosuje się odpowiednio przepisy o uposażeniu pracowników w służbie czynnej.

(4) Emeryt, któremu na podstawie § 10 ust. (4) doliczono przy wymiarze zaopatrzenia emerytalnego do jego wysługi emerytalnej 10 lat spowodu utraty 95% zdolności do zarobkowania, może być poddany każdego czasu oględzinom lekarskim. W razie stwierdzenia zmniejszenia się tej utraty poniżej 95%, zmniejsza się zaopatrzenie emerytalne przez obniżenie wysługi emerytalnej o ilość lat, doliczoną z tytułu tej utraty.

(5) Dla oceny zdolności do pełnienia obowiązków służbowych, oraz zdolności do zarobkowania, miarodajne jest we wszystkich przypadkach, przewidzianych w rozporządzeniu niniejszem, orzeczenie Kolejowej Komisji Lekarskiej.

Wygaśnięcie prawa do zaopatrzenia emerytalnego.

§ 15.

Prawo do zaopatrzenia emerytalnego gaśnie:

1) w razie śmierci emeryta;

2) jeżeli emeryt utraci obywatelstwo polskie, lub obywatelstwo Wolnego Miasta Gdańska;

3) jeżeli emeryt zostanie wyrokiem sądowym prawomocnie skazany na karę dodatkową utraty praw publicznych;

4) jeżeli emeryt zostanie orzeczeniem dyscyplinarnem prawomocnie ukarany, a orzeczenie opiewa na pozbawienie zaopatrzenia emerytalnego (§ 8 ust. (2), p. 4));

5) jeżeli emeryt powołany na służbę (§ 14) nie uczyni zadość wezwaniu w terminie trzydziestodniowym, licząc od dnia otrzymania wezwania;

6) w razie przyjęcia emeryta na służbę kolejową i objęcia go na podstawie § 1 rozporządzeniem niniejszem (§ 2 ust. (10)), lub w razie przyjęcia go na inną służbę państwową, dającą prawo do zaopatrzenia emerytalnego;

7) w razie zrzeczenia się zaopatrzenia na podstawie § 3.

Wstrzymanie wypłaty zaopatrzenia emerytalnego.

§ 16.

(1) Wypłatę zaopatrzenia emerytalnego wstrzymuje się:

1) na okres przebywania ponad 6 miesięcy poza granicami Rzeczypospolitej i Wolnego Miasta Gdańska z wyjątkiem, jeżeli Minister Skarbu udzieli zezwolenia na pobieranie tego zaopatrzenia;

2) na okres przebywania w zakładzie dla umysłowo chorych, jeżeli połączone z tem koszta ponosi P. K. P. (§ 19, 28 i 37);

3) na okres pobierania uposażenia z funduszów państwowych na podstawie umowy o pracę, lub jakiegokolwiek uposażenia z funduszów samorządu terytorjalnego, gospodarczego, albo z funduszów instytucyj powszechnego ubezpieczenia społecznego. W każdym z tych przypadków wstrzymuje się wypłatę tylko takiej części zaopatrzenia emerytalnego, która łącznie z pozostałą częścią tego zaopatrzenia i z pobieranem uposażeniem przewyższałaby 150% sumy, przyjętej dla ustalenia podstawy wymiaru danego zaopatrzenia emerytalnego;

4) na okres pobierania renty z Kasy Emerytalnej dla robotników kolei państwowych w b. dzielnicy pruskiej;

5) w razie, jeżeli uprawniony nie zrealizuje prawa wyboru zaopatrzenia (§ 3 ust. (2)).

(2) Po ustaniu przyczyny, spowodu której wstrzymano wypłatę zaopatrzenia emerytalnego, lub jego części, wznawia się wypłatę zaopatrzenia, lub wstrzymanej jego części od pierwszego dnia miesiąca po zgłoszeniu żądania wypłaty.

(3) Wypłatę zaopatrzenia emerytalnego wstrzymuje się również w razie:

1) nieprawomocnego wyroku sądu karnego, orzekającego karę dodatkową utraty praw publicznych;

2) nieprawomocnego orzeczenia dyscyplinarnego, opiewającego na pozbawienie prawa do zaopatrzenia emerytalnego.

(4) W razie wdrożenia przeciw emerytowi postępowania dyscyplinarnego w związku z podstępnem uzyskaniem przez emeryta zaopatrzenia emerytalnego lub wyższego wymiaru zoapatrzenia emerytalnego, w związku z działalnością w b. państwach zaborczych na szkodę interesów Narodu Polskiego lub też z innych powodów, Minister Komunikacji może natychmiast wstrzymać wypłatę zaopatrzenia emerytalnego lub jego części, do czasu wydania orzeczenia dyscyplinarnego.

(5) W razie umorzenia postępowania karnego lub dyscyplinarnego, oraz w razie uniewinnienia emeryta, albo też skazania prawomocnym wyrokiem sądowym bez kary dodatkowej utraty praw publicznych, wznawia się wypłatę zaopatrzenia i wypłaca się je za cały okres przerwy. Natomiast w razie nałożenia kary, przewidzianej w § 8 ust. (2) p. 1), 2) i 3) wznawia się wypłatę zaopatrzenia i wypłaca się je za cały okres przerwy z uwzględnieniem postanowień orzeczenia dyscyplinarnego.

(6) Nadto wstrzymuje się wypłatę zaopatrzenia emerytalnego emerytowi, który uchyla się od oględzin lekarskich (§ 14 ust. (1) i (4)). Wypłatę wstrzymanego czasowo zaopatrzenia emerytalnego wznawia się dopiero wówczas, gdy emeryt podda się oględzinom. W razie wznowienia wypłaca się zaopatrzenie emerytalne za cały okres przerwy od dnia następującego po dniu wstrzymania tego zaopatrzenia, jeżeli emeryt usprawiedliwi zwłokę w poddaniu się oględzinom lekarskim, w przeciwnym razie wypłaca się zaopatrzenie od pierwszego dnia miesiąca następującego po dniu dokonania oględzin lekarskich.

Odprawa.

§ 17.

(1) W razie rozwiązania stosunku służbowego pracownik, który nie nabył prawa do zaopatrzenia emerytalnego, otrzymuje za każdy cały rok wysługi emerytalnej jednorazową odprawę w wysokości sumy przyjętej dla ustalenia podstawy wymiaru zaopatrzenia emerytalnego (§ 11 ust. (1) i (2) i § 46 ust. (7) i (8)). Wysokość odprawy nie może przewyższać sześciokrotnej sumy, przyjętej dla ustalenia podstawy wymiaru zaopatrzenia emerytalnego. Wyjątek stanowi odprawa dla pracownika, z którym rozwiązano stosunek służbowy po upływie okresu stanu nieczynnego; w tym przypadku wysokość odprawy nie może przekraczać trzykrotnej sumy, przyjętej dla ustalenia podstawy wymiaru zaopatrzenia emerytalnego.

(2) Pracownikowi, z którym rozwiązano stosunek służbowy na podstawie orzeczenia dyscyplinarnego, opiewającego na przyznanie części odprawy służy prawo tylko do tej części.

(3) Pracownik nie ma prawa do odprawy w razie rozwiązania stosunku służbowego spowodu:

1) wydalenia z wyjątkiem przypadków, określonych w § 10 ust. (8);

2) dobrowolnego wystąpienia ze służby;

3) samowolnej nieobecności na służbie.

(4) Pracownik traci prawo do odprawy, jeżeli w ciągu sześciu miesięcy od daty doręczenia mu zawiadomienia o przekazaniu do wypłaty nie podejmie przyznanej mu odprawy. W zawiadomieniu należy zamieścić pouczenie o powyższym skutku niepodjęcia odprawy w tym terminie.

2. ZAOPATRZENIA WDOWIE.

Prawo do zaopatrzenia wdowiego.

§ 18.

(1) Prawo do zaopatrzenia służy:

1) wdowie po emerycie;

2) wdowie po pracowniku, który w dniu śmierci osiągnął co najmniej 5 lat wysługi emerytalnej;

3) wdowie po pracowniku, bez względu na okres jego wysługi emerytalnej, jeżeli przyczyną śmierci był nieszczęśliwy wypadek, dający prawo do zaopatrzenia emerytalnego (§ 10 ust. (3));

4) wdowie po byłym pracowniku albo po byłym emerycie w przypadkach, określonych w § 10 ust. (8) i (9).

(2) Wdowa nie ma prawa do zaopatrzenia:

1) jeżeli wspólność małżeńska została sądownie rozdzielona bez obowiązku męża do utrzymywania żony;

2) jeżeli małżeństwo zostało zawarte przez emeryta, emeryt zaś po zawarciu małżeństwa nie wstąpił na służbę P. K. P. i nie został objęty na podstawie § 1 rozporządzeniem niniejszem.

(3) Wdowa, która na podstawie § 24 p. 3) utraciła prawo do zaopatrzenia wdowiego, odzyskuje to prawo w razie darowania jej skutków skazania (§ 23 ust. (2)).

Zaopatrzenie żony emeryta umieszczonego w zakładzie dla umysłowo chorych.

§ 19.

Żonie emeryta, umieszczonego w zakładzie dla umysłowo chorych (§ 37), służy według za-

sad rozporządzenia niniejszego, na okres wstrzymania wypłaty zaopatrzenia emerytalnego i odszkodowania za nieszczęśliwy wypadek męża, prawo do zaopatrzenia w wysokości zaopatrzenia wdowiego i odszkodowanie wdowie.

Zaopatrzenie żony zaginionego pracownika (emeryta).

§ 20.

(1) Żona pracownika, który zaginął na terenie działań wojennych, otrzymuje po upływie roku od dnia ratyfikacji traktatu pokoju, tymczasowe zaopatrzenie w wysokości zaopatrzenia wdowiego.

(2) Żonie pracownika (emeryta), który zaginął w innych okolicznościach, Minister Komunikacji może przyznać tymczasowe zaopatrzenie w wysokości zaopatrzenia wdowiego. W razie powrotu emeryta potrąca się z jego zaopatrzenia emerytalnego sumy, wypłacone tytułem tymczasowego zaopatrzenia wdowiego.

(3) Wypłatę tymczasowego zaopatrzenia (ust. (1) i (2)) wstrzymuje się, jeżeli uprawniona po upływie okresu, wymaganego ustawowo do sądowego uznania zaginionego za zmarłego, nie przedstawi dowodów, że wszczęła kroki we właściwym sądzie w celu uzyskania odpowiedniego orzeczenia.

Zaopatrzenie żony w razie skazania męża.

§ 21.

Minister Komunikacji może przyznać według zasad rozporządzenia niniejszego zaopatrzenie w wysokości zaopatrzenia wdowiego:

1) żonie pracownika, oraz wdowie po pracowniku, który w chwili rozwiązania stosunku służbowego nie nabył praw do zaopatrzenia emerytalnego z przyczyn, wymienionych w § 10 ust. (1);

2) żonie byłego emeryta, oraz wdowie po byłym emerycie, który na podstawie § 15 p. 3) lub 4) utracił prawo do zaopatrzenia emerytalnego.

Wymiar zaopatrzenia wdowiego.

§ 22.

(1) Zaopatrzenie wdowie wynosi 50% zaopatrzenia emerytalnego, które mąż pobierał ostatnio przed śmiercią, lub do którego na podstawie rozporządzenia niniejszego miałby prawo w chwili śmierci.

(2) Czasowe zmniejszenie zaopatrzenia emerytalnego męża w drodze dyscyplinarnej nie wpływa na wysokość zaopatrzenia wdowiego.

(3) Postanowienia § 12 ust. (9) mają odpowiednie zastosowanie do wymiaru zaopatrzeń wdowich.

Termin początkowy korzystania z prawa do zaopatrzenia wdowiego.

§ 23.

(1) Prawo do pobierania zaopatrzenia wdowiego służy od dnia następującego po dniu wstrzymania wypłaty uposażenia służbowego, lub zaopatrzenia emerytalnego męża.

(2) W przypadkach, określonych w § 18 ust. (3), prawo do zaopatrzenia wdowiego służy od pierwszego dnia miesiąca następującego po dniu darowania skutków skazania.

(3) W przypadkach, określonych w § 18 ust. (1) p. 4), prawo do pobierania zaopatrzenia wdowiego służy od pierwszego dnia miesiąca następującego po dniu darowania skutków skazania, albo dyscyplinarnego ukarania męża, albo też wydania orzeczenia dyscyplinarnego we wznowionem postępowaniu dyscyplinarnem.

Wygaśnięcie prawa do zaopatrzenia wdowiego.

§ 24.

Prawo do zaopatrzenia wdowiego gaśnie:

1) w razie śmierci wdowy;

2) jeżeli wdowa utraci obywatelstwo polskie lub obywatelstwo Wolnego Miasta Gdańska;

3) jeżeli wdowa zostanie wyrokiem sądowym prawomocnie skazana na karę dodatkową utraty praw publicznych;

4) jeżeli wdowa zawrze związek małżeński (§ 26 ust. (2));

5) w razie zrzeczenia się zaopatrzenia na podstawie § 3.

Wstrzymanie wypłaty zaopatrzenia wdowiego.

§ 25.

(1) Wypłatę zaopatrzenia wdowiego wstrzymuje się:

1) na okres przebywania ponad 6 miesięcy poza granicami Rzeczypospolitej i Wolnego Miasta Gdańska z wyjątkiem, jeżeli Minister Skarbu udzieli zezwolenia na pobieranie tego zaopatrzenia;

2) na okres pobierania jakiegokolwiek uposażenia z funduszów państwowych lub z funduszów samorządu terytorjalnego, gospodarczego, albo też z funduszów instytucyj powszechnego ubezpieczenia społecznego;

3) na okres pobierania renty z Kasy Emerytalnej dla robotników kolei państwowych w byłej dzielnicy pruskiej;

4) w razie, jeżeli uprawniona nie zrealizuje wyboru zaopatrzenia (§ 3 ust. (2)).

(2) Po ustaniu przyczyny, spowodu której wstrzymano wypłatę zaopatrzenia wdowiego, wznawia się wypłatę tego zaopatrzenia od pierwszego dnia miesiąca nstępującego po zgłoszeniu żądania wypłaty.

Odprawy wdowie.

§ 26.

(1) Wdowa po pracowniku, która nie nabyła prawa do zaopatrzenia wdowiego, otrzymuje jednorazową odprawę w wysokości sześciokrotnej sumy, przyjętej dla ustalenia podstawy wymiaru zaopatrzenia emerytalnego (§ 11). Wdowa nie ma prawa do tej odprawy w przypadkach, wymienionych w § 18 ust. (2).

(2) W razie zawarcia związku małżeńskiego wdowa otrzymuje jednorazową odprawę w wysokości jednorocznej sumy zaopatrzenia wdowiego (§ 24 p. 4)).

3. ZAOPATRZENIA SIEROCE.

Prawo do zaopatrzenia sierocego.

§ 27.

(1) Prawo do zaopatrzeń sierocych służy dzieciom ślubnym i uprawnionym:

1) emeryta, który w dniu śmierci miał prawo do zaopatrzenia emerytalnego;

2) pracownika, który w dniu śmierci miał co najmniej 5 lat wysługi emerytalnej;

3) pracownika, bez względu na okres wysługi emerytalnej, jeżeli przyczyną śmierci jego był nieszczęśliwy wypadek, uprawniający do pobierania zaopatrzenia emerytalnego (§ 10 ust. (3));

4) byłego pracownika, albo byłego emeryta w przypadkach, określonych w § 10 ust. (8) i (9).

(2) Prawo do zaopatrzeń sierocych służy dzieciom po matce (pracownicy), w przypadkach wymienionych w ust. (1), jeżeli:

1) ojciec jest niezdolny do pracy i nie może zapewnić dzieciom utrzymania;

2) ojciec nie żyje, dzieci zaś nie mają po nim prawa do zaopatrzeń sierocych.

(3) Sierota, która na podstawie § 33 p. 5) utraciła prawo do zaopatrzenia sierocego, odzyskuje to prawo w razie darowania jej skutków skazania (§ 32 ust. (2)).

(4) Prawo do zaopatrzenia sierocego nie służy dzieciom, pozostałym z małżeństwa, zawartego przez emeryta, który po zawarciu małżeństwa nie wstąpił na służbę P. K. P. i nie został objęty na podstawie § 1 niniejszem rozporządzeniem.

Zaopatrzenie dzieci emeryta, umieszczonego w zakładzie dla umysłowo chorych.

§ 28.

Dzieciom emeryta, umieszczonego w zakładzie dla umysłowo chorych (§ 37), służy według zasad rozporządzenia niniejszego, na okres wstrzymania wypłaty zaopatrzenia ojca (matki) (§ 16 ust. (1) p. 2)), prawo do zaopatrzeń w wysokości zaopatrzeń sierocych.

Zaopatrzenie dzieci zaginionego pracownika (emeryta).

§ 29.

(1) Dzieci pracownika, który zaginął na terenie działań wojennych, otrzymują po upływie roku od dnia ratyfikacji traktatu pokoju, tymczasowe zaopatrzenie w wysokości zaopatrzenia sierocego.

(2) Dzieciom pracownika (emeryta), który zaginął w innych okolicznosiach, Minister Komunikacji może przyznać tymczasowe zaopatrzenie w wysokości zaopatrzenia sierocego. W razie powrotu emeryta potrąca się z jego zaopatrzenia emerytalnego sumy, wypłacone tytułem tymczasowego zaopatrzenia sierocego.

(3) Wypłatę tymczasowego zaopatrzenia (ust. (1) i (2) wstrzymuje się, jeżeli uprawnieni po upływie okresu, wymaganego ustawowo do sądowego uznania zaginionego za zmarłego, nie złożą dowodu, że wszczęli kroki we właściwym sądzie w celu uzyskania odpowiedniego orzeczenia.

Zaopatrzenie dzieci w razie skazania ojca (matki).

§ 30.

Minister Komunikacji może przyznać według zasad rozporządzenia niniejszego zaopatrzenie w wysokości zaopatrzeń sierocych:

1) dzieciom pracownika oraz sierotom po pracowniku, który w chwili rozwiązania stosunku służbowego nie nabył prawa do zaopatrzenia emerytalnego z powodów wymienionych w § 10 ust. (1);

2) dzieciom byłego emeryta oraz sierotom po byłym emerycie, który na podstawie § 15 p. 3) lub 4) utracił prawo do zaopatrzenia emerytalnego.

Wymiar zaopatrzenia sierocego.

§ 31.

(1) Zaopatrzenie sieroce na każdą sierotę wynosi:

1) w razie śmierci ojca, jeżeli wdowa ma prawo do pobierania zaopatrzenia wdowiego, 25% sumy zaopatrzenia wdowiego, z tem ograniczeniem, że suma zaopatrzeń, przyznanych wszystkim sierotom, nie może przewyższać 100% sumy zaopatrzenia wdowiego;

2) w razie śmierci ojca, jeżeli wdowa nie żyje lub też nie ma prawa do zaopatrzenia wdowiego (§ 18 i 24), albo też na podstawie § 25 nie pobiera zaopatrzenia wdowiego, 25% sumy zaopatrzenia emerytalnego, które pobierał ojciec, albo też do którego na podstawie rozporządzenia niniejszego miałby prawo w chwili śmierci. Łączna suma zaopatrzeń sierocych, wymierzonych na podstawie punktu niniejszego, nie może przewyższać 100% sumy zaopatrzenia emerytalnego ojca;

3) w razie śmierci matki (pracownicy § 27 ust. (2), emerytki), 25% sumy zaopatrzenia eme-

rytalnego, które zmarła pobierała, albo też do którego na podstawie rozporządzenia niniejszego miałaby prawo w chwili śmierci. Łączna suma zaopatrzeń sierocych, wymierzonych na podstawie niniejszego punktu nie może przewyższać 100% sumy zaopatrzenia emerytalnego matki.

(2) Jeżeli pozostało więcej niż czworo sierot, mających prawo do zaopatrzeń sierocych i wskutek tego suma normalnych zaopatrzeń sierocych przewyższałaby 100% sumy zaopatrzenia (ust. (1) p. 1), 2) i 3)) zmniejsza się odpowiednio i równomiernie poszczególne zaopatrzenia sieroce.

(3) Zaopatrzenia sieroce, zmniejszone na podstawie ust. (2), podwyższa się odpowiednio i równomiernie, aż do normalnej wysokości, w miarę jak poszczególne sieroty tracą prawo do pobierania zaopatrzeń.

(4) Czasowe zmniejszenie zaopatrzenia emerytalnego ojca (matki) w drodze dyscyplinarnej nie wpływa na wysokość zaopatrzenia sierocego.

(5) Postanowienia § 12 ust. (9) mają odpowiednie zastosowanie do wymiaru zaopatrzeń sierocych.

Początkowy termin korzystania z prawa do zaopatrzenia sierocego.

§ 32.

(1) Prawo do pobierania zaopatrzeń sierocych służy od dnia następującego po dniu wstrzymania wypłaty uposażenia służbowego ojca (matki), lub zaopatrzenia emerytalnego ojca (matki).

(2) W przypadkach, określonych w § 27 ust. (3), służy to prawo od pierwszego dnia miesiąca następującego po dniu darowania skutków skazania.

(3) W przypadkach, określonych w § 27 ust. (1) p. 4), prawo do pobierania zaopatrzenia sierocego służy od pierwszego dnia miesiąca następującego po dniu darowania skutków skazania, albo dyscyplinarnego ukarania ojca, albo też wydania orzeczenia dyscyplinarnego we wznowionem postępowaniu dyscyplinarnem.

Wygaśnięcie prawa do zaopatrzenia sierocego.

§ 33.

Prawo do zaopatrzenia sierocego gaśnie:

1) w razie śmierci sieroty;

2) jeżeli sierota utraci obywatelstwo polskie lub obywatelstwo Wolnego Miasta Gdańska;

3) z dniem ukończenia przez sierotę 18 roku z wyjątkiem przypadków, wymienionych w § 35;

4) jeżeli sierota zawrze związek małżeński;

5) jeżeli sierota zostanie wyrokiem sądowym prawomocnie skazana na karę dodatkową utraty praw publicznych;

6) w razie zrzeczenia się zaopatrzenia na podstawie § 3.

Wstrzymanie wypłaty zaopatrzenia sierocego.

§ 34.

(1) Wypłatę zaopatrzenia sierocego wstrzymuje się:

1) na okres przebywania ponad 6 miesięcy poza granicami Rzeczypospolitej i Wolnego Miasta Gdańska z wyjątkiem, jeżeli Minister Skarbu udzieli zezwolenia na pobieranie tego zaopatrzenia;

2) na okres pobierania jakiegokolwiek uposażenia z funduszów państwowych, lub z funduszów samorządu terytorjalnego, gospodarczego, albo też z funduszów instytucyj powszechnego ubezpieczenia społecznego;

3) na okres pobierania renty z Kasy Emerytalnej dla robotników kolei państwowych w byłej dzielnicy pruskiej;

4) wrazie, jeżeli uprawniony nie zrealizuje prawa wyboru zaopatrzenia (§ 3 ust. (2)).

(2) Po ustaniu przyczyny, spowodu której wstrzymano wypłatę zaopatrzenia sierocego, wznawia się wypłatę tego zaopatrzenia od pierwszego dnia miesiąca następującego po zgłoszeniu żądania wypłaty.

Przyznanie zaopatrzenia sierocego po ukończeniu 18 roku.

§ 35.

(1) Sierocie, która po ukończeniu 18 roku życia odbywa nauki w zakładach naukowych, albo też odbywa bezpłatną praktykę, wymaganą do nabycia kwalifikacyj, koniecznych do wykonywania danego zawodu, przyznaje się zaopatrzenie sieroce najdłużej do ukończenia 24 roku życia.

(2) Minister Komunikacji może przyznać zaopatrzenie sierocie, która ukończyła 18 lat, jeżeli spowodu choroby albo ułomności fizycznych lub umysłowych jest niezdolna do zarobkowania.

(3) Zaopatrzenie sieroce przyznaje się na podstawie ust. (1) i (2) na każdy rok osobno i tylko w przypadkach, gdy sierota nie ma własnych źródeł utrzymania.

Odprawa sieroca.

§ 36.

(1) Ślubne i uprawnione dzieci pracownika, nie mające prawa do zaopatrzeń sierocych, otrzymują łącznie jednorazową odprawę, w wysokości sześciokrotnej sumy, przyjętej dla ustalenia podstawy wymiaru zaopatrzenia emerytalnego (§ 11), jeżeli w dniu śmierci ojca nie ukończyły 18 lat i były do jego śmierci na jego utrzymaniu, oraz jeżeli wdowa nie żyje albo też nie ma prawa do odprawy z mocy § 26 ust. (1).

(2) Uprawnienie z ust. (1) służy dzieciom po matce (pracownicy), nie mającym po niej ani też po ojcu prawa do zaopatrzeń sierocych, jeżeli ojciec jest niezdolny do pracy i nie może zapewnić im utrzymania lub jeżeli nie żyje, oraz jeżeli w dniu śmierci matki (pracownicy) nie ukończyły 18 lat i były do jej śmierci na jej utrzymaniu.

4. INNE PRAWA EMERYTÓW, WDÓW I SIEROT.

Koszty utrzymania i leczenia emeryta, umieszczonego w zakładzie dla umysłowo chorych.

§ 37.

(1) W razie umieszczenia umysłowo chorego emeryta w zakładzie dla umysłowo chorych, koszty utrzymania i leczenia ponosi P.K.P. (§ 16 ust. (1) p. 2), § 19 i § 28).

(2) Przepis powyższy nie ma zastosowania, jeżeli emeryta umieszczono w zakładzie prywatnym, mającym charakter przedsiębiorstwa zarobkowego.

Korzystanie z opieki lekarskiej oraz z innych praw, przysługujących pracownikom na służbie.

§ 38.

(1) Emeryci, pobierający zaopatrzenie na podstawie rozporządzenia niniejszego, mają prawo do korzystania z opieki lekarskiej, narówni z pracownikami P. K. P., pozostającymi na służbie.

(2) Warunki korzystania przez emerytów, ich rodziny i domowników, oraz przez wdowy i sieroty po emerytach z bezpłatnego lub ulgowego przejazdu i przewozu środkami komunikacyjnemi, pozostającemi pod zarządem Ministerstwa Komunikacji, określi Minister Komunikacji.

Zwrot kosztów przesiedlenia.

§ 39.

(1) Emeryt ma prawo do zwrotu udowodnionych kosztów przesiedlenia się z rodziną z miejscowości ostatniego zamieszkania przed dniem rozwiązania stosunku służbowego do innej miejscowości w granicach Rzeczypospolitej lub Wolnego Miasta Gdańska, według przepisów normujących należności pracowników P. K. P. w przypadkach przeniesienia, jeżeli dokona przesiedlenia w ciągu roku, licząc od dnia rozwiązania stosunku służbowego.

(2) Prawo określone w ust. (1) służy wdowie, jeżeli zaś wdowa nie żyje — niepodzielnie sierotom po pracowniku, czy też po emerycie, który nie skorzystał z tego prawa, jeżeli osoby te mają prawo do zaopatrzenia na podstawie rozporządzenia niniejszego i jeżeli dokonają przesiedlenia w ciągu roku, licząc od dnia śmierci męża czy ojca.

(3) Z prawa, służącego na podstawie paragrafu niniejszego, mogą uprawnieni skorzystać tylko jeden raz (§ 48 ust. (10)).

Pośmiertne.

§ 40.

W razie śmierci emeryta przyznaje się osobie, która poniesie koszty pogrzebu, zwrot tych kosztów, przyczem:

1) jeżeli koszty pogrzebu poniesie żona, dzieci lub rodzice, przyznaje się na pokrycie tych kosztów ryczałt w wysokości trzymiesięcznego zaopatrzenia emerytalnego;

2) jeżeli koszty pogrzebu poniesie inna osoba, przyznaje się jej zwrot kosztów rzeczywiście poniesionych i udowodnionych, najwyżej jednak do wysokości określonej w p. 1) (§ 48 ust. (10)).

Rozdział III.

ODSZKODOWANIA ZA NIESZCZĘŚLIWE WYPADKI.

Odszkodowanie pracownika.

§ 41.

(1) Pracownik, który skutkiem nieszczęśliwego wypadku, jakiemu uległ spowodu służby, utracił zdolność zarobkowania, ma prawo do odszkodowania, niezależnie od zaopatrzenia emerytalnego, należnego na podstawie rozporządzenia niniejszego, jeżeli wypadek ten zgłoszony został właściwej władzy (§ 4) w ciągu roku, licząc od dnia jego zdarzenia się.

(2) Jako nieszczęśliwy wypadek, uprawniający do tego odszkodowania, uważa się każde nagłe zdarzenie, wywołane przyczyną zewnętrzną, które spowodowało pośrednio lub bezpośrednio śmierć, obrażenie ciała lub chorobę pracownika.

(3) Dla ustalenia podstawy wymiaru odszkodowania przyjmuje się 50% sumy, przyjętej dla ustalenia podstawy wymiaru zaopatrzenia emerytalnego.

(4) Odszkodowanie za nieszczęśliwy wypadek wynosi w razie utraty 100% zdolności do zarobkowania — 100% sumy, przyjętej dla ustalenia podstawy wymiaru odszkodowania; w razie utraty części zdolności do zarobkowania — część sumy, przyjętej dla ustalenia podstawy wymiaru odszkodowania, odpowiadającą procentowi utraty tej zdolności. Odszkodowanie to wypłaca się od dnia następującego po dniu wstrzymania wypłaty uposażenia służbowego, albo też, jeżeli niezdolność do zarobkowania, spowodowana nieszczęśliwym wypadkiem, powstała po tym terminie, od pierwszego dnia miesiąca następującego po dniu jej stwierdzenia.

(5) Pracownik nie ma prawa do odszkodowania, jeżeli wypadek spowodował działaniem umyślnem, stwierdzonem w drodze sądowo-karnej.

(6) Właściwa władza może poddawać oględzinom lekarskim osoby, którym wypłaca się na podstawie niniejszego paragrafu odszkodowanie, a to dla stwierdzenia stopnia niezdolności do zarobkowania, spowodowanej danym wypadkiem. W ciągu 3 lat, licząc od dnia rozpoczęcia wypłaty odszkodowania (ust. (4)), władza może poddawać oględzinom lekarskim wymienione osoby w każdym czasie, po upływie zaś tego okresu tylko raz na rok. Na żądanie poszkodowanego, właściwa władza winna poddać go takim oględzinom.

(7) W razie stwierdzenia zmian stopnia niezdolności do zarobkowania, spowodowanej nieszczęśliwym wypadkiem, podwyższa się lub obniża odpowiednio odszkodowanie, albo też odbiera się prawo do odszkodowania w razie stwierdzenia odzyskania pełnej zdolności do zarobkowania, a to od pierwszego dnia miesiąca, następującego po dniu stwierdzenia tej zmiany.

(8) Jeżeli pobierający odszkodowanie uchyla się od oględzin lekarskich, wstrzymuje się czasowo wypłatę odszkodowania do chwili poddania się tym oględzinom. W razie stwierdzenia dalszej niezdolności do zarobkowania, wznawia się wypłatę odszkodowania i wypłaca się je za cały okres przerwy w wysokości, ustalonej na podstawie wyniku ostatnich oględzin lekarskich.

Odszkodowanie wdowie.

§ 42.

(1) Wdowa po pracowniku lub emerycie, który zmarł skutkiem nieszczęśliwego wypadku, uprawniającego do odszkodowania na podstawie § 41, ma, niezależnie od zaopatrzenia wdowiego, należnego na podstawie rozporządzenia niniejszego, prawo do odszkodowania w miesięcznej wysokości 30% sumy, przyjętej dla ustalania podstawy wymiaru odszkodowania (§ 41 ust. (3)). Odszkodowanie to wypłaca się od pierwszego dnia miesiąca, następującego po dniu śmierci męża.

(2) Wdowa nie ma prawa do odszkodowania:

1) jeżeli wspólność małżeńska została sądownie rozdzielona bez obowiązku męża do utrzymania żony;

2) jeżeli małżeństwo zostało zawarte po wypadku, który spowodował śmierć męża.

(3) Wzamian za pobierane odszkodowanie otrzymuje wdowa na żądanie jednorazową odprawę w wysokości jednorocznej sumy tego odszkodowania.

(4) W razie wypłacenia tej odprawy traci wdowa wszelkie prawa z tytułu odszkodowania.

(5) W razie zawarcia związku małżeńskiego wdowa traci prawo do odszkodowania, otrzymuje natomiast jednorazową odprawę w wysokości jednorocznej sumy tego odszkodowania.

Odszkodowanie sierot.

§ 43.

Sieroty po pracowniku lub po emerycie, który zmarł skutkiem nieszczęśliwego wypadku, uprawniającego do odszkodowania na podstawie § 41, mają, niezależnie od zaopatrzeń sierocych,, należnych na podstawie rozporządzenia niniejszego, prawo do odszkodowania w miesięcznej wysokości po 10% sumy, przyjętej dla ustalenia podstawy wymiaru odszkodowania (§ 41 ust. (3)). Łączna suma tych odszkodowań nie może przewyższać 70% sumy, przyjętej dla ustalenia podstawy wymiaru odszkodowania. Jeżeli suma tych odszkodowań przewyższa 70% sumy, przyjętej dla ustalenia podstawy wymiaru odszkodowania, zmniejsza się odpowiednio i równomiernie poszczególne odszkodowania sieroce. W miarę utraty przez poszczególne sieroty prawa pobierania odszkodowania, podwyższa się odpowiednio i równomiernie odszkodowania pozostałych sierot, aż do normalnej wysokości. Odszkodowania te wypłaca się od pierwszego dnia miesiąca, następującego po dniu śmierci ojca, do ukończenia 18 roku przez sierotę.

Odszkodowania krewnych wstępnych, wnuków i rodzeństwa.

§ 44.

(1) Krewni wstępni w linji prostej, wnuki i rodzeństwo pracownika lub emeryta, który zmarł skutkiem nieszczęśliwego wypadku, uprawniającego do odszkodowania na podstawie § 41, mają prawo do odszkodowania w łącznej miesięcznej wysokości 20% sumy, przyjętej dla ustalenia podstawy wymiaru odszkodowania (§ 41 ust. (3)), jeżeli zmarły był ich żywicielem. Prawo to służy krewnym wstępnym od pierwszego dnia miesiąca, następującego po dniu śmierci danego pracownika (emeryta) dopóty, dopóki nie uzyskają innych źródeł utrzymania, wnukom zaś i rodzeństwu od pierwszego dnia miesiąca następującego po dniu śmierci pracownika (emeryta) do ukończenia 18 roku.

(2) Prawo do odszkodowania mają przedewszystkiem rodzice, w braku zaś rodziców — dziadkowie. Jeżeli niema krewnych wstępnych, prawo do odszkodowania przysługuje wnukom, w razie braku zaś wnuków — rodzeństwu.

(3) Między kilka uprawnionych osób tej samej kategorji dzieli się sumę odszkodowania, ustalonego w ust. (1), równomiernie.

(4) Łączna suma odszkodowań krewnych wstępnych, wnuków i rodzeństwa wraz z sumą odszkodowań wdowy (§ 42) i sierot (§ 43) nie może przewyższać sumy, przyjętej dla ustalenia podstawy wymiaru odszkodowania (§ 41 ust. (3)). Odszkodowania krewnych wstępnych, wnuków i rodzeństwa wypłaca się o tyle, o ile odszkodowania wdowy i sierot nie wyczerpują całej sumy, przyjętej dla ustalenia podstawy wymiaru odszkodowania (§ 41 ust. (3)).

Rozdział IV.

Przepisy przejściowe.

§ 45.

(1) Rozporządzenie niniejsze nie obejmuje pracowników fizycznych (§ 1 ust. (1)), zatrudnionych na obszarach województw: poznańskiego, pomorskiego i śląskiego, oraz na obszarze Wolnego Miasta Gdańska, którzy na podstawie przepisów tam obowiązujących podlegają w dniu wejścia w życie rozporządzenia niniejszego ustawowemu obowiązkowi ubezpieczenia na starość, na wypadek niezdolności do zarobkowania i na wypadek śmierci.

(2) Minister Komunikacji w porozumieniu z Ministrem Opieki Społecznej może objąć pracowników wymienionych w ust. (1) niniejszem rozporządzeniem.

§ 46.

(1) Pracownikom, którzy w dniu wejścia w życie rozporządzenia niniejszego pełnili służbę na P. K. P., zalicza się do wysługi emerytalnej, osiągniętej na podstawie tego rozporządzenia, te okresy służby, pracy i studjów, które podlegały zaliczeniu na podstawie przepisów, obowiązujących do dnia wejścia w życie rozporządzenia niniejszego, — przy uwzględnieniu następujących zasad:

1) przy obliczaniu wysokości zaopatrzenia emerytalnego w myśl § 12, z czasu, podlegającego zaliczeniu do wysługi emerytalnej z tytułu służby w b. państwach zaborczych, uwzględnia się tylko trzy czwarte;

2) przy obliczaniu, o którem mowa w p. 1), uwzględnia się jedynie okresy rzeczywistej służby, okresów zaś doliczonych da wysługi emerytalnej z tytułu korzystniejszego liczenia, nie uwzględnia się. Zastrzeżenie to nie dotyczy osób, odznaczonych orderem wojennym „Virtuti Militari" albo Krzyżem Niepodległości, jak również nie odnosi się do okresów służb, opłacanych półtorakrotną opłatą;

3) przepis p. 1) stosuje się odpowiednio do okresów służby i pracy zawodowej, zgłoszonej dla uzyskania dodatku za wysługę lat na mocy ustaw o uposażeniu z dnia 13 lipca 1920 r. (Dz. U. R. P. Nr. 65, poz. 429, 430, 431, 432, 433, 434, 435, i 436) i zaliczonej do wysługi emerytalnej;

4) służbę wojskową, pełnioną w b. państwie zaborczem z poboru, mobilizacji lub ochotniczo, bez względu na odmienne przepisy emerytalne danego państwa zaborczego, wlicza się do wysługi emerytalnej jedynie w przypadku, gdy pełniąca tę służbę osoba już w b. państwie zaborczem uzyskała charakter funkcjonarjusza państwowego lub zawodowego wojskowego, albo, gdy po odbyciu służby wojskowej, przeszła bezpośrednio do służby państwowej polskiej, cywilnej lub wojskowej, bądź do służby w jednej z formacyj wojskowych, uznanych przez Państwo Polskie;

5) za bezpośrednie przejście w rozumieniu p. 4) uważa się wstąpienie do służby państwowej polskiej, cywilnej lub wojskowej, albo do służby w formacji wojskowej, uznanej przez Państwo Polskie, przed upływem miesiąca od daty opuszczenia służby wojskowej w b. państwie zaborczem;

6) jeżeli przy obliczeniu, dokonanem z zachowaniem postanowień, zawartych w p. 1)—5), ilość lat służby, mająca stanowić podstawę do procentowego określenia wysokości zaopatrzenia emerytalnego, wyniesie mniej niż 15 lat, wysokość zaopatrzenia emerytalnego określa się w myśl § 12 ust. (2).

(2) Okresy ubezpieczenia w Kasie Emerytalnej dla robotników kolei państwowych w byłej dzielnicy pruskiej, do czasu wydania przepisów ubezpieczeniowych, regulujących łączenie uprawnień emerytalnych, zalicza się do wysługi emerytalnej przy wymiarze zaopatrzenia emerytalnego, na zasadach, podanych w ust. (1), jeżeli pracownik za te okresy nie podjął składek, nie pobiera renty, ani też nie podjął odprawy.

(3) Pracownicy wymienieni w ust. (1) mają prawo żądać zaliczenia za opłatą do wysługi emerytalnej okresów, wyszczególnionych w § 2 ust. (4), oraz niepoliczalnych do wysługi emerytalnej okresów kolejowej służby państwowej jako też służby kolejowej prywatnej, odbytej w jednem z byłych państw zaborczych. Należność za to zaliczenie oblicza się według postanowień § 2 ust. (5). Z powyższego prawa mogą uprawnieni skorzystać w ciągu 2 lat od dnia wejścia w życie rozporządzenia niniejszego.

(4) Okresy służby kolejowej, opłacone do dnia wejścia w życie rozporządzenia niniejszego półtorakrotną opłatą, zalicza się do wysługi emerytalnej w wymiarze: jeden rok jako 18 miesięcy.

(5) Okresy służby kolejowej, spędzone w Państwie Polskiem do dnia wejścia w życie rozporządzenia niniejszego przez pracowników zajętych stale na parowozie, oraz pracowników w służbie konduktorskiej, zajętych stale przy obsłudze pociągów, nie opłacone półtorakrotną opłatą, zalicza się do wysługi emerytalnej w wymiarze: jeden rok jako 14 miesięcy.

(6) Minister Komunikacji może zaliczyć bezpłatnie do wysługi emerytalnej, osiągniętej na podstawie rozporządzenia niniejszego, okres pracy zawodowej, zgłoszonej na mocy ustaw o uposażeniu z dnia 13 lipca 1920 r. (Dz. U. R. P. Nr. 65, poz. 429, 430, 431, 432, 433, 434, 435, 436) dla uzyskania dodatku za wysługę lat tym pracownikom, którzy do dnia wejścia w życie rozporządzenia niniejszego byli w etatowej służbie P. K. P. lub w polskiej służbie państwowej, najwyżej jednak jeden rok pracy zawodowej za każdy cały rok służby w Państwie Polskiem, zaliczalny do wysługi emerytalnej, jeżeli zaliczenia pewnego kresu pracy zawodowej nie dokonano już przed dniem wejścia w życie rozporządzenia niniejszego. Nadto Minister Komunikacji może zaliczyć bezpłatnie do wysługi emerytalnej służbę, pełnioną na kolejach na terytorjum Śląska Cieszyńskiego od dnia 1 listopada 1918 r. do końca 1922 r., oraz służbę na terytorjum państwa niemieckiego w czasie od dnia 1 listopada 1918 r. do dnia 10 stycznia 1920 r.

(7) Do pracowników etatowych, którzy do dnia wejścia w życie rozporządzenia niniejszego byli kandydatami na pracowników etatowych, oraz do pracowników stałych, którzy do dnia wejścia w życie rozporządzenia niniejszego byli pracownikami nieetatowymi, stosuje się, dla ustalenia wymiaru zaopatrzenia, normy, przewidziane w § 12 ust. (1) p. 1).

(8) Do pracowników stałych, którzy do dnia wejścia w życie rozporządzenia niniejszego byli pracownikami próbnymi, stosuje się dla ustalenia wymiaru zaopatrzenia, normy, przewidziane w § 12 ust. (1) p. 2).

§ 47.

Do pracowników (emerytów, wdów), którzy w dniu wejścia w życie rozporządzenia niniejszego rozpoczęli już spłacanie składek, podjętych z kasy emerytalnej jednego z byłych państw zaborczych, dla uzyskania zaliczenia do wysługi emerytalnej okresu przynależenia do tej kasy, oraz do pracowników, którzy odebrali składki z funduszów emerytalnych kolei Koszycko-Bogumińskiej za okres przynależenia do tych funduszów przed dniem 1 listopada 1918 r., nie stosuje się postanowień § 2 ust. (5) o sposobie obliczania wysokości należności za zaliczenie. Pracownicy ci uiszczają za to zaliczenie należność w sumie równoważnej, w myśl rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 28 stycznia 1925 r. (Dz. U. R. P. Nr. 11, poz. 77), sumie, odebranej swego czasu tytułem zwrotu rzeczonych składek.

§ 48.

(1) Do emerytów, wdów i sierot, którym przyznano i wymierzono zaopatrzenia i odszkodowania za nieszczęśliwe wypadki przed dniem wejścia w życie rozporządzenia niniejszego, do wdów i sierot po takich emerytach, zmarłych po dniu 31 stycznia 1934 r., tudzież do pracowników, którzy nie nabyli prawa do uposażenia na podstawie rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 1 stycznia 1934 r. o uposażeniu pracowników przedsiębiorstwa „Polskie Koleje Państwowe" (Dz. U. R. P. Nr. 4, poz. 24), stosuje się w dalszym ciągu postanowienia rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 8 lipca 1932 r. o zaopatrzeniu emerytalnem pracowników przedsiębiorstwa „Polskie Koleje Państwowe" i o zaopatrzeniu pozostałych po tych pracownikach wdów i sierot, oraz o odszkodowaniu za nieszczęśliwe wypadki (Dz. U. R. P. Nr. 61, poz. 577) z wyjątkiem postanowień § 5, 7, 8, 9, 11 ust. (5), § 13 ust. (7), § 14 ust. (2), § 15, 17, 21, 26, 35, 36 i 51 tego rozporządzenia.

(2) Emeryci, wdowy i sieroty, wymienieni w ust. (1), oraz emeryci, wdowy i sieroty, którym przyznano i wymierzono zaopatrzenie w czasie od dnia 1 lutego 1934 r. do dnia 29 grudnia 1935 r., otrzymują od dnia 1 kwietnia 1936 r. zaopatrzenie, w wymiarze określonym przy uwzględnieniu zasad § 46, przyczem emerytom, wdowom i sierotom, pobierającym zaopatrzenie wyłącznie z tytułu służby w b. państwie zaborczem, potrąca się ponadto od dnia 1 kwietnia 1936 r. 10% zaopatrzenia.

(3) Postanowienia ust. (2) stosuje się również do emerytów, wdów i sierot, którzy pobierają jedno z zaopatrzeń, przyznanych wskutek zwolnienia pracownika ze służby z powodu osiągnięcia granicy wieku i nabycia prawa do pełnego zaopatrzenia emerytalnego.

(4) Postanowienia ust. (2) nie naruszają prawa do pobierania zaopatrzenia emerytalnego, wdowiego i sierocego z tem zastrzeżeniem, że w razie obniżenia się wskutek przerachowania wysługi emerytalnej poniżej 5, 10 lub 15 lat, zaopatrzenia te nie mogą być niższe niż 30% sumy, przyjętej dla ustalenia podstawy wymiaru danego zaopatrzenia.

(5) Postanowienia ust. (2) nie dotyczą emerytów, wdów i sierot, których zaopatrzenia nie przekraczają: dla emeryta i wdowy — kwoty 50 zł, dla sieroty zaś — kwoty 25 zł miesięcznie.

(6) Jeżeli po zastosowaniu postanowień ust. (2) do emerytów, wdów i sierot, których zaopatrzenie przekracza normy ustalone w ust. (5), zaopatrzenie to miałoby wynosić mniej, aniżeli 50 zł lub też 25 zł miesięcznie, przyznaje się zaopatrzenie emerytom i wdowom w wysokości 50 zł, sierotom zaś w wysokości 25 zł miesięcznie.

(7) Osobom, wymienionym w ust. (1), którym do dnia wejścia w życie rozporządzenia niniejszego wypłacano dodatek ekonomiczny na żonę, wypłaca się w dalszym ciągu dodatek. Wysokość tego dodatku oblicza się według postanowień § 13 ust. (1) i (2) przytoczonego wyżej rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 8 lipca 1932 r.

(8) Wypłacany do dnia wejścia w życie rozporządzenia niniejszego dodatek mieszkaniowy i 5% zasiłek, będzie wypłacany osobom, wymienionym w ust. (1), do czasu pobierania dodatku mieszkaniowego przez funkcjonarjuszów państwowych, przeniesionych w stały stan spoczynku przed dniem 1 lutego 1934 r.

(9) Do osób, wymienionych w ust. (1), stosuje się nadto postanowienia § 3, 5, 7, 8, 10 ust. (8) i (9), § 13 ust. (2), § 14, 16, 18 ust. (1) p. 4), § 20, 23 ust. (3), § 25, 27 ust. (1) p. 4) i ust. (4), § 32 ust. (3), § 34, 35 i 49.

(10) Do osób, objętych ust. (1), stosuje się przepisy § 39 tylko wówczas, jeżeli osoby te nie skorzystały z podobnych praw na podstawie przepisów, któremi były objęte przed dniem wejścia w życie rozporządzenia niniejszego, a przepisy § 40 tylko w przypadkach śmierci, zaszłych po dniu wejścia w życie rozporządzenia niniejszego.

Rozdział V.

Przepisy końcowe.

§ 49.

(1) Rozporządzenie niniejsze nie narusza praw pracowników (emerytów, wdów i sierot), przejętych do kolejowej służby polskiej na obszarze Wolnego Miasta Gdańska na zasadzie postanowień wykonawczych z dnia 22 października 1921 r. do decyzji Wysokiego Komisarza Ligi Narodów z dnia 15 sierpnia i 5 września 1921 r., oraz pracowników (emerytów, wdów i sierot), przejętych na podstawie art. 544 polsko-niemieckiej konwencji górnośląskiej, zawartej w Genewie dnia 15 maja 1922 r.

(2) W stosunku do innych obywateli Wolnego Miasta Gdańska, którym przyznano i wymierzono jako obywatelom Wolnego Miasta Gdańska zaopatrzenia i odszkodowania za nie-

szczęśliwe wypadki przed dniem wejścia w życie rozporządzenia niniejszego, mają zastosowanie postanowienia § 48; przyczem wypłatę tych zaopatrzeń i odszkodowań, jak również wypłatę zaopatrzeń i odszkodowań, przyznanych po wejściu w życie rozporządzenia niniejszego, uskutecznia się w walucie gdańskiej w relacji: jeden złoty równy jednemu guldenowi gdańskiemu.

§ 50.

Wykonanie rozporządzenia niniejszego porucza się Ministrowi Komunikacji.

§ 51.

(1) Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie od dnia 1 lutego 1934 r. z wyjątkiem postanowień § 48 ust. (7), dotyczących ustalenia wysokości dodatku ekonomicznego na żonę, które wchodzą w życie z dniem 1 kwietnia 1934 r.

(2) Z dniem wejścia w życie rozporządzenia niniejszego traci moc obowiązującą rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 8 lipca 1932 r. o zaopatrzeniu emerytalnem pracowników przedsiębiorstwa „Polskie Koleje Państwowe" i o zaopatrzeniu pozostałych po tych pracownikach wdów i sierot, oraz o odszkodowaniu za nieszczęśliwe wypadki (Dz. U. R. P. Nr. 61, poz. 577), a także rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 28 czerwca 1933 r. w sprawie zmiany rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 8 lipca 1932 r. o zaopatrzeniu emerytalnem pracowników przedsiębiorstwa „Polskie Koleje Państwowe" i o zaopatrzeniu pozostałych po tych pracownikach wdów i sierot, oraz o odszkodowaniu za nieszczęśliwe wypadki (Dz. U. R. P. Nr. 46, poz. 359); co się tyczy osób, objętych § 48 rozporządzenia niniejszego, powyższe rozporządzenia są w dalszym ciągu ważne, z uwzględnieniem zmian, wprowadzonych postanowieniami tego paragrafu.

WYDAWNICTWO MINISTERSTWA KOMUNIKACJI.

Drukarnia Państwowa Nr 82455. 3.IV.36. 8800.

WARUNKI PRENUMERATY. Prenumeratę przyjmuje Administracja Wydawnictw M. K. (Warszawa, ul. Chałubińskiego Nr. 4, pokój Nr. 123, II p., telefon Nr. 8-26-28. Konto czekowe P. K. O. Nr. 30.658). Prenumerata wynosi rocznie 8 zł, kwartalnie 2 zł. Cena każdego numeru 50 gr.

Prenumeratę wpłacać należy przed początkiem każdego kwartału, półrocza lub roku.

Zamówienia na prenumeratę jak również na numery pojedyncze wykonywa się jedynie po wpłaceniu należności.

Reklamacje z powodu nieotrzymania poszczególnych numerów wnosić należy do właściwych urzędów pocztowych niezwłocznie po otrzymaniu następnego kolejnego numeru. Reklamacyj spóźnionych lub wniesionych niewłaściwie nie uwzględnia się.

Poszczególne numery są do nabycia w Administracji Wydawnictwa M. K. lub w składnicach Dyrekcyj Okręgowych Kolei Państwowych.

WYDAWNICTWO MINISTERSTWA KOMUNIKACJI